

Stoorworm

Naar een Schots sprookje

Lang, heel lang geleden leefde er in Schotland een boer. Hij had zeven zonen en een dochter. Ze werkten met zijn allen dag in, dag uit op het land.

Alleen de jongste zoon hield niet van zwaar werk. Hij zat liever bij het turfvuur. Daar staarde hij in de vlammen en verzoon spannende verhalen. Die avonturen tekende hij met zijn vinger in de as. Je snapt dat hij in elk verhaal zelf de held was. Een held die won door slimheid. Omdat hij altijd met as speelde, noemden zijn broers hem Asman.

Asmans broers hadden geen goed woord over voor hem.

Ze lachten hem uit. 'Je bent een nietsnut, een dromer.'

Alleen zijn zus luisterde graag naar zijn verhalen. Zij wist zeker dat er in hem een echte held school. Daar was Asman gelukkig om. Maar toen zij hofdame werd bij de prinses, werd Asman erg eenzaam.

Nu leefde er in die tijd, in de diepte van de zee, een oeroud monster.

Het was een wrede zeedraak: Stoorworm.

De draak lag daar sinds de oertijd te slapen. Niemand wist nog van zijn bestaan af. Totdat hij op een dag wakker schrok. Zierend was hij van de honger.

Hoog spatte het monster op uit zee. Hij was zo groot dat er duisternis over het land viel. En toen hij zijn giftige adem uitblies, werd iedereen ziek van de stank. Het graan blakerde zwart en het fruit hing rot aan de bomen. Met één zwiep van zijn staart maaide hij een heel dorp weg. Mensen verlieten gillend hun huizen, als ze al de kans kregen.

De koning vroeg raad aan zijn magiër. 'Zeg me hoe we Stoorworm rustig krijgen.'

De magiër keek naar de sterren. 'Sire,' sprak hij. 'De draak houdt zich alleen koest, als u hem elke maand zeven meisjes geeft.'

Het was een kwaad besluit, maar de koning kon niet anders. Elke maand werden er door loting zeven meisjes gekozen. Heel dapper waren die meisjes. Ze gaven geen kik, omdat ze voor hun land stierven. Maar hun ouders waren ten einde raad. Er waren steeds minder meisjes in het land over.

En tot slot raakte ook de koning ten einde raad.

Weer ging hij naar zijn magiër.

Die keek naar de sterren en sprak: 'U moet morgen uw dochter offeren. Pas dan zal de draak weer gaan slapen.'

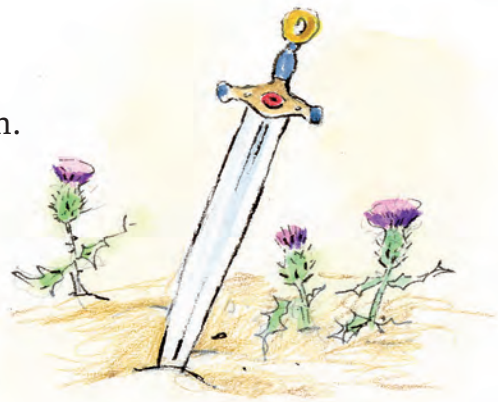
De koning rukte de haren uit zijn hoofd. Zijn enige dochter!

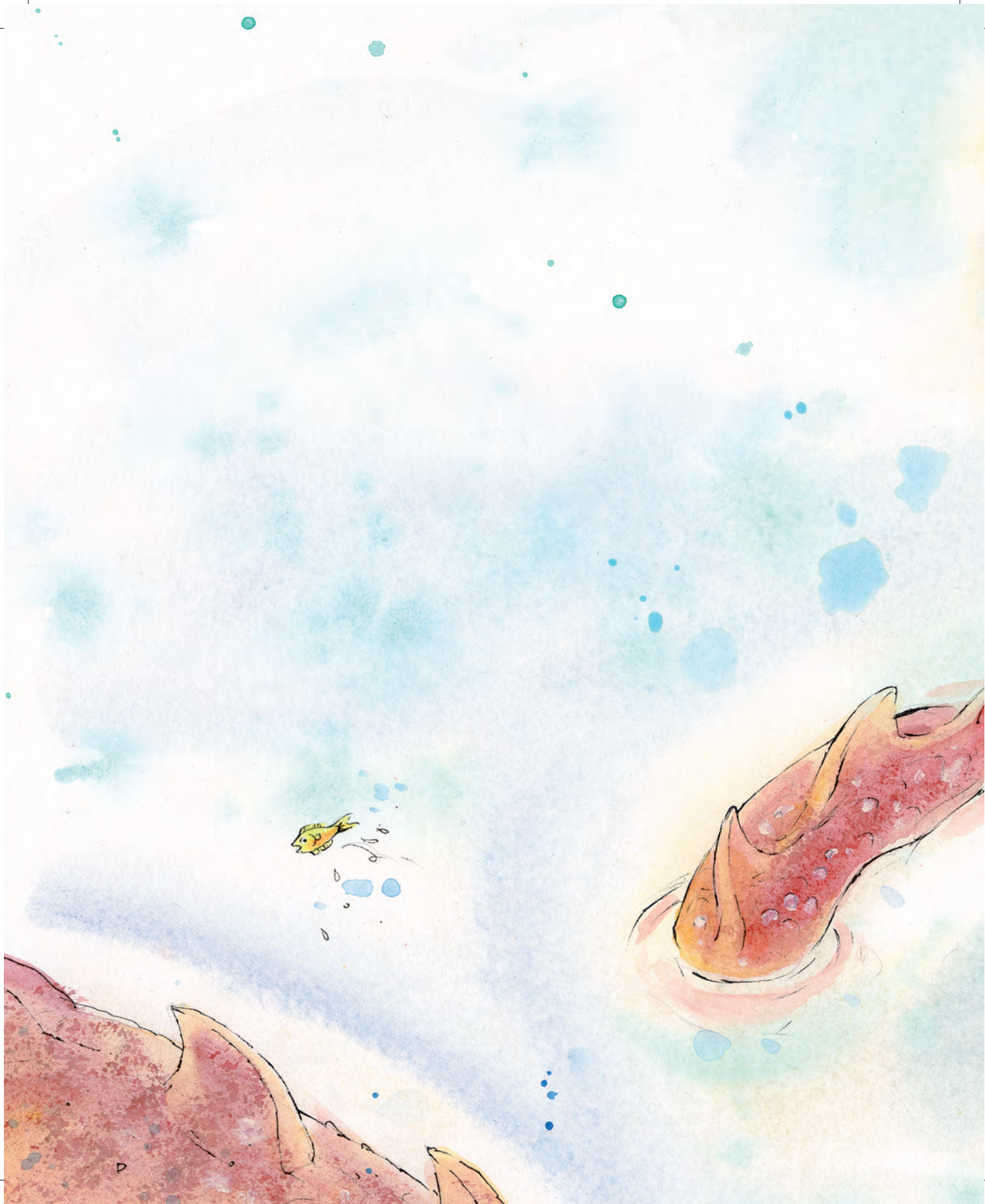
Was er echt geen andere manier?

Was er geen held in zijn land?

De koning stuurde bodes naar alle uithoeken.

'Wie de draak verslaat, krijgt mijn magische zwaard.'

Ook de prinses kwam het wrede nieuws ter ore, en dus ook haar hofdame, de zus van Asman.

‘Mijn broer is echt heel dapper,’ zei ze. ‘Ik weet zeker dat hij de draak kan verslaan.’

De prinses was heel tevreden over de zus van Asman. Dus geloofde ze haar.

‘Stuur je broer maar snel een bericht,’ zei ze.

Toen de bode Asman kwam halen, lachten zijn broers hem uit.

‘Haha, en jij moet een draak verslaan?’ riep de een.

‘Je kunt nog niet eens een schaap scheren!’ zei een ander.

‘Toch zal ik de draak doden,’ zei Asman. ‘Wacht maar af.’

Asman haalde een paard uit de wei. Daarna volgde hij de bode in galop naar de kust.

Het was nog donker. Maar zodra de zon op zou komen, zou de draak zijn buit opeisen.

Het bootje met de prinses aan boord was al los. Ze huilde bittere tranen, net als haar vader op het strand.

Net op tijd sprong Asman aan boord.

‘Wees niet bang,’ zei hij. ‘Ik weet wat ik moet doen.’

Samen roeiden ze het bootje de volle zee op.

En daar, bij het eerste zonlicht, verscheen de draak. Hij rees zich in zijn volle lengte op. Zijn lijf was geschubd met ijzeren platen.

‘Ha,’ brulde hij, ‘vandaag niet alleen een prinses. Ik krijg er ook nog een jochie als toetje bij.’

Hij opende zijn enorme muil. Dampen van zwavel benamen Asman en de prinses de adem. De prinses klampte zich aan Asman vast. En toen,

in één grote golf, slokte Stoorworm hen op.

In hun bootje dreven ze de buik van het monster in.

‘Wees niet bang,’ zei Asman nog een keertje. ‘Ik weet wat ik moet doen.’

Uit zijn zak haalde Asman een vuurdoosje. Daarin bewaarde hij altijd een stukje gloeiende turf. Toen pakte hij zijn das. Die wikkelde hij om het uiteinde van een roeispaan. Met de gloeiende turf stak Asman zijn fakkel aan. Ineens was er licht in de donkere buik van de draak. En die buik was enorm!

‘Hou je goed aan me vast,’ zei Asman.

Met zijn fakkel verschroeide Asman de lever van Stoorworm. Buiten kwam er zwarte stinkende rook uit zijn neus. Het was alsof het weer nacht was. De koning dacht dat dit het einde der tijden was.

Daarbinnen in de draak dreven Asman en de prinses te midden van giftige dampen.

En toen, met een enorme brul, spuugde Stoorworm het bootje uit. Het maakte een vlucht door de lucht en kwam vlak voor de voeten van de koning neer. Ook nadat ze geland waren, liet de prinses Asman niet los. De draak in het water verging van de pijn. Kreten van woede en doodsangst stootte hij uit. Toen sprong hij nog eenmaal op in zijn volle lengte. Hij beet zijn kaken zo hard dicht, dat zijn tanden uit zijn mond sprongen. En iedere tand werd een eiland in zee. Zijn grote lijf kwam met een enorme klap in zee terecht. Hij kronkelde samen tot een hoop. En daar waar hij neerkwam, ligt nu IJsland.

De koning was dolblij toen hij zijn dochter heelhuids terugzag. Hij had ondertussen geen haar meer op zijn hoofd. Zo hard had hij er van de zenuwen aan getrokken. Natuurlijk kreeg Asman het magische zwaard

van de koning. En de prinses smeekte of ze met Asman mocht trouwen.
Hij was haar held, voor eens en voor altijd.

Asman zei maar wat graag ja. Als prins hoefde hij vast niet te werken.
Dan kon hij de hele dag verhalen vertellen aan de prinses. En later vast
ook aan zijn kinderen.

En verhalen vertellen over helden, dat deed hij het liefst.

